

1762.

1. Heminga, Siegfried Caes., ab: De sufficientia sectionis vulnerato vivente.
2. Heminga, Siegfried Caes., ab, fac. jur. secus: ad dissertationem suam: De sufficientia sectionis vulnerato vivente, quam . . . Johannes Friedericus Wunderlich . . . ventilabit, invidial pariterque: de poena lethaliter vulnerantes, et de poena latici vulneratum illum interficientis disserit.

1763.

1. Heminga, Siegfried Caes.: De eo, quod iustum est circa remotionem rationum decidendi ab actis in causa transmissionis actorum.
2. Balthasar, Augustinus, sc.: De debito, ex meritis venditis residuo, pro novationem in mutuum gratuitum immutato, jure prelationis ex jure subsecuti non gaudente

1764.

1. Henning, Siegfried Caes., ab: Num praescriptio sit
juris naturalis vel gentium, nec ne, sed mercatorum. 3.
2. Breitsprecher, Franc. Phil: De origine institutionis nuptiarum ac progressu usque ad tempora Justinianum. 1.
3. Koelpr, Alexander Bernhard: De deo ac formatione
ossium cogitatio. 1.

1765.

Frederici Christ. Conrad. H. Cheluum: De donationibus vera
legis: ~~ante nuptias~~ si a sponso 16. C.: De donationibus
ante nuptias in sole, interpretatione atque usu
practico, maxime in foris Romano. Germanicus. 3.

1766

1. Henning, Siegfried Caes., ab: De revocatione erroris
ab avvocato committi
2. Inen, Samuel Christoph, vor: Lectiones suas academicas
semestres indicit atque simul: De revocatione contractus

Locutionis et conductionis direct.

3. Schlichtkrantz, Christ-Nic: De obligatione rectoris solutionem promittentis in moneta tempore solutionis recepta, praecipuis suborta mutatione monetae.

1767.

1. Seminga, Siegfried Caesio, ab: De eo, quod iustum est circa legata ad pios causas.

2. Ahlhorst, Petrus: De nexu inter theologiam naturalem et revelatam

3. Ahlhorst, Petrus: De nexu philologiae cum philosophia

4. Friederici, Christ-Cornelius Wilhelmus: De magistratu caute in decernendis praemis arbitrariis procedente
1768.

1. Seminga, Siegf. Caesio: De divorcio et repudio ad furorem egressendo.

2. Balhaus, theophilus, de: De successione ab intestato ex jure tubicensi.
3. Becker, Hermannus: De actione hypothecaria legislaris ex l. 1. C. Comm. de legal. contra coheredes competente non ipso jure divisa.
4. Beckerus, Hermannus: De jure de non evocando.
5. Becker, Hermannus: Fac. juris Decanus: Dissertationum inang: De jure de non evocando, ab Johanne Rudolpho Becker . . . pro summis in utroque jure doctoribus . . . capereendis . . . examini subiectam . . . indicat, et ad eam invitat, promittit. Discussioni professorio: quo meditationes quaedam: de privilegiis de non evocando civitatum municipalium cumque indole intuitu fore felices exponit.

1768.

6. Becker, Hermannus: De differentiis quibusdam inter spolia et alias dejectionum species...

7. Becker, Hermannus, Fu. juris Bonaec Decanus: ad Dissertationem inang., differentias quasdam inter spolia et alias dejectionum species existentem, quam... Hermannus Fridericus Beckmann... pro summis in utroque jure honoribus... capere... sententia, inquit: insimulque quaestionem, an et quatenus colonus remedium spolia competere possit, exponit.

1769.

Mährbeck, Joannes Christophorus: De prudentia principis circa foedera.

[Faint, illegible handwriting, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

Q. D. T. O. M. B. V.
RECTORE MAGNIFICENTISSIMO
SERENISSIMO PRINCIPE AC DOMINO
DOMINO

ADOLPHO FRIDERICO IV.
DUCE REGNANTE MEGALOPOLIS
PRINCIPE VANDALIÆ SVERINI ET RACEBURGI COMITE SVERINENSIS
TERRARUM ROSTOCHII ET STARGARDIÆ DOMINO ETC.
ORDINIS SERAPHINORUM ET AQVILE ALIÆ EQVITE AURATO

DISSERTATIO JURIDICA INAUGURALIS
DE
SUFFICIENTIA
SECTIONIS VULNERATO
VIVENTE.

QVAM
SUB PRÆSIDIO
VIRI

GENEROSISSIMI ATQVE CONSULTISSIMI
SIEGFRIED CÆSO AB ÆMINGA
JUR. U. D. ET PROF. LONGE CELEBER. CONSIST. REG. ADSESS. GRAVISSIMI
ET P. T. DECANI FAC. JURIDICÆ SPECTATISSIMI
PRO SUMMIS IN UTROQVE JURE HONORIBUS
RITE OBTINENDIS

DIE XX APRILIS ANNI MDCCLXII
PUBLICÆ ERUDITORUM DISQVISITIONI SUBMITTIT
JOANNES FRIDERICUS WUNDERLICH
HAMBURGENSIS.

GRYPHISWALDIAE
LITTERIS A. F. RÜSE, REG. ACAD. TYPOGR.

ADOLPHO WILHELMO IV.
SECTIONES VULNERATO
VIVENTE
SUB PRÆSIDI
R. CARVALLO
SCRIPTO CASO AB AMINGA
PRO EUM IN TUBER. JONAS WILHELMUS
KARLSTADT OPTIMIS
JOHANNES WILHELMUS WUNDERLICH
ATTORNS A. R. TUB. SUB PRÆSIDI

INCLYTÆ
REIPUBLICÆ HAMBURGENSIS
SENATUI AMPLISSIMO,
PERILLUSTRIBUS,
MAGNIFICIS,
EXCELLENTISSIMIS,
PRUDENTISSIMIS, CONSULTISSIMIS,
GRAVISSIMIS,
DNN. DNN. DNN.
CONSULIBUS,
SYNDICIS,
SENATORIBUS,
PROTONOTARIO,
ARCHIVARIO,
SECRETARIIS,
AC
ARCHIVARIO ADJUNCTO,
PATRIBUS PATRIÆ OPTIMIS,
DOMINIS AC PATRONIS
MAXIMOPERE SUSPICIENDIS.

J. F. WUNDERLICH
KUNST- u. ANTIQ. VERLAG
HAMBURG

UT.
HOC. SPECIMEN. INAUGURALE.
VOBIS.
VIRI. MAGNIFICI.
EXCELLENTISSIMI. AMPLISSIMI.
OFFERATUR.
POSTULAT. PIETAS.
QVA.
VOBIS. SATISFACERE.
CUPIT.
SALTEM.
PRO.
MAGNA. VESTRA. BENEVOLENTIA.
QVOD. UT. BENIGNITER.
IN. GRATITUDINIS. SIGNUM.
EXCIPIATIS.
ROGAT. GRATQVE.
HUNC. CUMULUM.
SUMMI. FAVORIS. VESTRI.
NON. SOLUM.
MAGNA. ANIMI. OBSERVANTIA.
AGNOSCET.
VERUM. ETIAM.
VOTA.
AD. DEUM.
PERSOLVET.
UT.
SALVI. INCOLUMES. FELICES.
LETI.
IN. NESTOREAM. ÆTATEM.
VIVATIS.
MAGNIFICENTIARUM
ET
NOBILISSIMARUM AMPLITUDINUM
VESTRARUM

OBSEQUIOSISSIMUS CULTOR
J. F. WUNDERLICH.

DE
SUFFICIENTIA SECTIONIS
VULNERATO VIVENTE.

§. I.

In Dissertatione Juris Criminalis de fundamento defensionis quod in vitiosa aut omissa cadaveris occisi inspectione judiciali ponitur, quam haud ita pridem duobus quidem actibus publicis disquisitioni eruditorum submitit Generosissimus Dominus Præses, primis jam jam lineis in §. 22. sententiam suam circa thema propositum designavit, quam ex consilio lau-

A

dati

dati excellentissimi auctoris meam facere, & casum propositum, quem illi pro instituti forsan ratione prolixius explicare haud licuit, de quo tamen non omnes idem sentiunt, dissertatione hacce inaugurali uberius pertractare, operæ pretium esse judicaverim.

§. 2.

Statuit Consultissimus Dominus Præses in §. cit. homine vulnerato, lustrationem partis primariæ læsæ sufficere, si ex membro amputato lustrato lethalitas vulneris sat luculenter appareat, nec alia signa læsionis circa externa corporis conspiciantur, & tunc prolixiori indagacione & sectione cadaveris, ac viscerum evolutione haud opus esse contendit: Quodsi vero de lethalitate vulneris ex vulnere lustrato, & membro culto anatomico subiecto nondum sufficienter appareat, aut si plures læsiones corporis conspiciantur, consultius esse duxit, plures inspiciendo & secando indagare partes, & interna quoque corporis perquirere, annon in iisdem par aut potior mortis causa possit explorari.

§. 3.

Ne tamen existimes, nos contradictoria proponere, dum de cadavere viventis agere instituimus: Scias
nos

nos casum rariorem quidem, aliquando tamen obvenientem, & tempore belli frequentiore indigitare, quo vulnus in parte quadam externa corpori humano inflitum, quæ pars corporis salva vita amputari potest, & amputatio vivente vulnerato ad conservationem vitæ necessaria judicatur. Casus illi belli præsertim tempore frequentiores sunt, ubi brachia & pedes miseribus vulneratis amputantur, quibus aliquando vita conservatur, sæpissime vero privatur.

§. 4.

Casus istiusmodi in hacce civitate, actis criminalibus commonstrantibus, haud ita pridem contigit juveni, sanæ cæterum corporis conditionis, cujus dextrum brachium superius interne oblique versus extremitatem & condylum ossis humeri inferiorem hora quarta pomeridiana cæsim vulneratum: Qua læsione vena cephalica plenarie fuit dissecta; vulnus præterea musculum bicipitem & brachium internum superiora versus usque ad ossis humeri substantiam penetraverat, arteria brachialis cum nervo adjacente ad dimidiam usque partem erat incisa.

Sinistra adhibita medela chirurgica in compescenda hæmorrhagia ac vulneris deligatione subsequenti nocte

A 2

jam

jam eo pervenit, ut totum brachium anterius infra vul-
 nus inflictum gangrænosum ac in sphacelum trahiisset.
 Postero die ad vitam conservandam in distantia quadam
 supra vulnus parte nimirum adhuc viva, amputatio se-
 cundum regulas artis fuit instituta. Primis tribus die-
 bus post operationem febris vulneraria & inflammato-
 ria cum intermixtis convulsionibus multum sæviit.
 Quarto die omnia leviora apparuerunt, ac mutata de-
 ligatione vulnus initium bonæ suppurationis præbuit.
 Vespertino vero tempore dicta febris novum sumisit in-
 crementum ex prægresso algore & rigore, cum subse-
 quente æstu & dolore ardente in abdomine ac totius la-
 teris dextri. Hæc symptomata non solum per noctem
 perduraverunt, verum etiam altera die graviora facta,
 cum redeuntibus circa meridiem motibus convulsivis
 hora tertia a meridie febre gangrænosa æger diem obiit
 supremum.

§. 5.

Index loci actis commonstrantibus negligentie
 pariter ac ignorantie ab ipsis imperitis ex imagina-
 ria tamen eruditionis persuasione superbis nasibus ar-
 guebatur, quod totum corpus paucis interjectis diebus
 demortui judicialiter haud inspiciendum ac per instru-
 menta

menta anatomica explorandum curaverit, sed in sectione brachii, vulnerato vivente, acquieverit.

§. 6.

Cohors rabularum, quibus major ignorantium numerus, ut audivi, sese associaverat, calumniis & increpationibus in totum Collegium literatis conspicuum invehebatur, cum tamen minor pars seniorum ejusdem Collegii, ut acta illa criminalia edocent, ad Consilium Magnifici tunc temporis dirigentis initio solummodo fuerit adhibita, & casus ad notitiam juniorum illius Collegii membrorum, inter quæ Consultissimus Dominus Præses, qui sententiam suam super hocce casu in voto plenius explicavit, connumerabatur, non nisi re haud amplius integra, demortuo nempe jam jam sepulto, fuit delatus, qui tamen increpationes haud fundatas esse in voto suo perspicue contendit, cui processum post dirigenti reliqua Collegii membra assensum haud denegarunt.

§. 7.

Cum vero extranea Facultas Juridica ad quam acta illa criminalia ad sententiam hauriendam fuerunt transmissa, rationem aliqualem decidendi inter alia promitiganda poena ordinaria in eo fundasset, quod corpus vulnerati demortui cultro anatomico haud fuisset

subjectum, facile credendum, calumniatorum supra dictorum spiritus sese extulisse, & falsis ipsorum persuasionibus ac imprecationibus cumulum inde accessisse. Sed victoriam cecinerunt turbulenti illi victores ad modum hostium prostratorum, qui rebus expeditoriis, trophæis ac tormentis relictis fugati ac prostrati campum deseruerunt.

§. 8.

Falso enim sibi persuaserunt, & jactitaverunt, distam Facultatem Juridicam primariam rationem decidendi pro mitiganda poena ordinaria in ommissa sectione totius corporis posuisse, siquidem leviozem quandam & minus principalem rationem decidendi accessoriam in illa solummodo posuit & non nisi incidenter, postquam animum occidendi in accusato removisset, & in male applicata & secundum regulas artis haud peracta prima ligutura, & in nimia ejusdem compressione causam gangrænæ & hinc insecutæ mortis posuit, mentionem ommissæ sectionis fecit, & quidem sine omni ratione contra acta, verbis: Nachdem zu Verhütung des Fortganges des schon angegangenen kalten Brandes, der Arm abgenommen worden, die Nothwendigkeit erfordert hätte die Wunde dieses Arms zu besichtigen, welches aber in dieser Sache gänzlich unterlassen worden, folglich

lich dessen Unterlassung dem Angeklagten unstreitig mit
beytritt. Pudeat merito Facultatem Juridicam acta ita
negligenter & oscitantur perlustrasse, in re tam ardua cri-
minali, cum re vera sectio vulneris & brachii amputati
per artis peritos fuisset instituta, eademque diligenter ad
acta notata.

Præterea perpendere debuissent inspidi illi cavilla-
tores veritatem non ex multitudine dissentientium & ex
sententiis aliorum esse commensurandam, siquidem
notum est multitudinem errantium errori haud parare
patrocinium, sed eandem potius in ipsa rei natura &
fundamento, actionumque fine esse quærendam eamque
investigandam magis fuisse, quam aliorum opinioni
cœco impetu inhærendum.

Sic in hoc casu perpendendum fuisset, postquam
de vulnere ejusque ligatura & effectibus in reliquas
corporis partes, & in totum corpus humanum,
nec non de omnibus circumstantiis exstantioribus cir-
ca vulnerationem, ligaturam, & curam constitit, an
sectione membri amputati instituta, secantes sectio-
nemque illam jubentes ac dirigentes finem sectionis
judicialis fuissent assecuti, nec ne, sin prius ul-
terior

terior sectio cadaveris superflua judicanda, sin posterius, ulterior adhuc fuisset instituenda. Quam inspectionem æque ac sectionem judicialem Imperator CAROLUS V. binis Articulis Constitutionis Criminalis in casu homicidii, ne quicquam incertitudinis superfit, sequentem in modum ordinavit: Art. 147. So einer geschlagen wird, und über etliche Zeit darnach stirbe, also, daß zweifelig wäre, ob er der geklagten Streiche halber gestorben wäre, oder nicht, in solchen Fällen mögen beyde Theile, (wie von Weisung gesetzt ist) Kundschaft, zur Sachen dienstlich, stellen, und sollen, doch sonderlich die Wund-Ärzte, der Sach verständig, und andere Personen, die da wissen, wie sich der Gestorbene nach den Schlägen und Rumor gehalten habe, zu Zeugen gebraucht werden, mit Anzeigung, wie lang der Verstorbene nach den Streichen gelebet habe? Und in solchen Urtheilen die Urtheiler bey den Rechts-Verständigen, und an Orten und Enden, wie zu Ende dieser unser Ordnung angezeigt, Raths pflegen. Item, Art. 149. Und damit dann in obgemeldten Fällen gebühlich Ermessung und Erkenntniß solcher unterschiedlichen Verwundung halb, nach der Begräbniß desto minder Mangel sey, soll der Richter samt zweyen Schöpsen, dem Gerichts-Schreiber, und einem, oder mehr Wund-Ärzten, (so man die haben,

ben, oder solches geschehen kan) die dann zuvor dazu be-
eydet werden sollen, denselben todten Körper vor der Be-
gräbnis mit Fleiß, besichtigen, und all seine empfangene
Wunden, Schläge, und Wurff, wie jedes erfunden, und
ermessen würde, fleißig merken, und verzeichnen lassen.

§. II.

Quodsi modum procedendi in casu proposito, quo
brachium vivente vulnerato amputatum rite inspectioni
ac sectioni fuit subjectum, æqua lance quis ponderaverit
atque secundum articulos allegatos examinaverit, nullus
dubitabit æquus ille rerum arbiter assensum nobis in
hoc præbere, quod Magistratus sectionem illam ordinans
ac jubens æque ac artis chirurgicæ periti secantes finem
in legibus citatis præscriptum assecuti sint. Ad supra
dictam Facultatem Juridicam H. quod attinet, ex ipsis
etiam rationum decidendi supra allegatis verbis apparet
adstipulatam potius eandem fuisse nostræ sententiæ in
eo quod sufficientem declaraverit inspectionem ac sectio-
nem brachii vulnerari amputati, quam quod totius cor-
poris sectionem necessariam ad effectum poenæ ordinariæ
existimaverit, & recte quidem.

§. 12.

Nam sectionem cadaveris occisi eum in finem Im-
perator Carolus V. ordinavit, seu potius in casu dubio

B

fuasit,

fuasit, quod ipsa verba articulorum supra allegatorum innuunt, quippe quæ absolutam necessitatem sectionis illius judicialis in omnibus homicidii casibus; dum specialem dubium solummodo notarunt, plane excludunt, ut veritas & certitudo lethalitatis vulneris inde eruatür ac deducatur in casibus dubiis.

§. 13.

Judex itaque qui pro arbitrio suo inquiret & determinabit, an circa casum obvenientem, quo vulneratus post aliquod temporis intervallum ex quo vulnus ipsi inflictum, mortuus est, dubia ista occurrant, quæ absolutam ac necessariam discussionem requirunt, ante quam pœna ordinaria dictari possit, judicabit etiam ex consilio artis peritorum quousque in sectione illa sit procedendum, an in sectione partium corporis læsarum sit acquiescendum, an ulterius, & ad indagationem & lustrationem internorum cæterarumque corporis humani partium sit procedendum.

§. 14.

Omnis res eo redit, an causa mortis ex parte quadam membri vulnerati amputata sic satis jam appareat, necne? De hacce mortis causa si certo jam appareat, quid quæso ulteriori corporis humani inspectione ac sectione erit opus?

§. 15.

§. 15.

Sed annon huic sententiæ contrariari videntur ipsi
 Articuli 147. & 149. Constitutionis Criminalis Caroli-
 næ allegati, qui de homine vulnerato, qui post aliquod
 temporis intervallum ex quo vulneratus est animam ef-
 flavit, non vero de membro disponunt, indeque Impe-
 rator ordinasse videtur, quod totum cadaver illud de-
 mortuum judicialiter sit inspiciendum, & ante sepulta-
 ram cultro anatomico subjiciendum, præsertim vero
 articulus ultimus, allegatus circa finem id innuere vi-
 detur, per verba: **Denselben todten Körper vor der Beer-
 digung mit Fleiß besichtigen**, cum antea de homine vulne-
 rato demortuo, non vero de parte corporis humani seu de
 membro quodam sermo fuit: Hinc judici in sectione mem-
 bri vulnerati amputati haud acquiescendum, sed totum
 corpus humanum secandum esse, & expressio dispositi-
 va antecedens: **Soll der Richter** &c. necessitatem illius
 sectionis totius corporis omnino involvere videtur.

§. 16.

At enim vero Imperator, ut sæpius monitum est,
 de casu dubio loquitur, de vulnerato nempe & quacun-
 que alia ratione læso, qui post aliquod temporis inter-
 vallum, ex quo vulneratio & læsio illa contigit, mortuus
 est, indeque dubium subnasçatur, utrum læsio illa cau-

fam mortis præbuerit, an mors ex alia quadam causa contracta fit.

§. 17.

Quodsi itaque casus non dubius & certus, seu ad certitudinem redactus adfit, si nempe in continenti accepto vulnere quis periit, & in illo casu ex ipsa Articulorum CCC. supra allegatorum dispositione de casu contrario agente, sectio plane omitti possit, ut in Dissertatione citata sic satis deductum & probatum est, nec etiam dubitandum erit, quin & tunc ex eadem ratione ulterior inspectio & sectio omitti possit, si legalis inspectio pariter ac sectio partis ejusdam corporis humani instituta, ac membrum vulneratum amputatum diligentiori lustrationi artis peritorum, & instrumentis anatomicis jam sic satis fuit subjectum, indeque de causa mortis certo constat, siquidem & hæc sectio specialis membri amputati vulnerati, quæ ad certitudinem illam indagandam suscepta est, omnino ad finem illam obtinendam aliquando pro sufficienti haberi poterit.

§. 18.

Præterea etiam Impèrator Carolus V. sat caute & prudenter in constitutione sua criminali inter inspectionem & sectionem distinguit, siquidem verba supra §. 10. allegata Articuli 149. denselben todten Körper mit

mit Fleiß besichtigen, clare & distincte de externa corporis inspectione agunt, insequentia vero, und alle seine empfangene Wunden, Schläg und Würff, wie der jedes funden und ermessen würde, fleißig merken und verzeichnen lassen: de sectione vulnerum & accurata lustratione tam externa quam interna partium læsarum in specie disponunt.

§. 19.

In casu enim illo substrato dubio ex mente Imperatoris, quæ ex ipsis Articuli citati verbis fat aperte concipi poterit, iudex præter omnes circumstantias initio ponderandas, & omnia signa externa attendenda, inquirat annon læsiones quædam appareant, & annon ex situ corporis ac loci, ex vestibus, armis, ex instrumentis ibidem forsan invenis, ex trazitibus cæterisque circumstantiis indicia, quæ indagacionem ulteriorem circa homicidium ejusque qualitates desiderant, sint deducenda, totum corpus omnino inspiciendum, & omnia signa externa sunt attendenda & annotanda, antequam ad sectionem & dilacerationem vulnerum & partium læsarum procedatur, indeque causa mortis tam per inspectionem corporis, quam per sectionem vulneris, quantum fieri potest, indagetur.

§. 20. Quodsi itaque circa externa corporis nulla dubia ratione vulneris & causæ mortis superint, quod sæpe accidit in notoriis, tunc illud mit Fleiß bestütigen intuitu totius corporis merito cessabit, aut minimum foret superfluum, & sufficet partes læsas secasse, siquidem utraque & inspectio & sectio cadaveris occisi solummodo in casibus dubiis ab Imperatore ad veritatem indagandam & certitudinem constituendam est adornata: Et si veritas illa, & certitudo jam adsit, aut ex membro quodam corporis vulnerato lustrato sic satis appareat, & certo constet, an vulneratus ex vulnere perierit, nec ne, tunc iudex ulteriori inspectioni & sectioni corporis humani, circa quod nulla dubia superint, tuto superfedere poterit.

§. 21. Sic inter alia ratio ulterioris sectionis totius corporis, vulnerato nonnullis interjectis diebus demortuo, tunc præsertim cessabit, cum non nisi unicum vulnus defuncto fuit inflictum, in quo occasio insecutæ mortis finestæ unice quærenda, illudque notorium est, & cum sectio membri amputati ab arte peritis jam instituta est, omniaque symptomata, quæ supervenerunt, ex principiis medicis concatenato ordine ex prima origine

gine vulneris usque ad finem vitæ ad unguem usque
deducta sunt a Medicis æque ac Chirurgis.

§. 22. Jam cardo rei in eo hæret, utrum in casu illo de
quo nobis sermo est certitudo sufficiens jam adfuerit
circa vulnus & mortis eventum, an vero dubia adhuc
enodanda superfuerint, quod ulterius negandum, prius
vero ex ipso casu supra in §. 4to relato, & ex relatio-
ne Dominorum Medicorum curantium, & Chirurgo-
rum operantium, qui a consiliis fuerant, & adhibiti
erant, affirmandum, ex quibus apparet ab origine vul-
neris usque ad finem vitæ de causa mortis ex primis
principiis deducta sat luculenter constare: Diæta nempe
vulnerati, remedia tam interna quam externa vulnerato
applicata, tempora applicationum Medicamentorum,
aliæque circumstantiæ notatu dignæ a pluribus arte
peritis erant annotatæ, vulnus postea brachii amputati
caute instrumentis erat apertum, examinatum, elotum
spongia mundatum, & mediante sectione lustratum, in-
deque causa mortis ad certitudinem, quantum quidem
fieri potest, de qua etiam ante illam sectionem ex ipsa
adhibita medela atque cura sic satis jam constabat, ad
nauseam usque pro superfluo erat redacta.

capitulum medicorum de aniv §. 23.

Siquidem ex dictis artis peritorum Medicorum & Chirurgorum relationibus harmonice conspirantibus constabat, ex imperita ac sinistra medela chirurgica primum adhibiti chirurgi circa compescendam hæmorrhagiam, & primam vulneris deligationem, gangrænam, & ex gangræna mortem accidisse: Cum itaque de hoc certo constaret, quid quæso ulterior inspectio & sectio totius hominis postea defuncti, sectione membri vulnerati amputati rite jam, sed ex superfluo magis, quam ex necessitate instituta, adhuc fuisset instituenda, cum illa non nisi supervacanea habenda, indeque nec magistratui incubuit frustra sese foetori cadaveris exponere, nec arte medica ac chirurgica peritis superfluae ac nocivæ potius quam salutari inspectioni ac sectioni ulteriori vacare, cum nihil per sectionem ulteriorem explorari potuisset, quod non antea iisdem jam innotuit.

§. 24.

Ad certitudinem illam cæteroquin, an vulnere quis perierit, in genere quod attinet, an illa per sectionem adhuc sit exploranda, nec ne, Gener. Dominus Præses in Dissertatione sæpe laudata sic satis jam evictum dedit, determinationem ejusdem religioni & prudentiæ

dentiae iudicis ut plurimum esse committendam, qui
 in casu quo de animo occidendi & morte ex vulnere
 secuta certo constat, objectionem illam parum curabit,
 quod rarissime, immo nunquam fere casus homicidii
 omnibus dubiis sint absoluti, quin ad minimum ex
 possibilitate objectiones obmoveri possint, utrum de-
 functus ex vulnere, an ex alio casu accidente perie-
 rit: siquidem certitudo corporis delicti mathematica
 & absoluta etiam ad poenam ordinariam dictandam
 non est supponenda, quippe quae in factis humanis ra-
 rissime, nec etiam in casu homicidii per sectionem
 aliamve probationem in foro alioquin sufficientem ha-
 beri poterit, siquidem & prudentissimis artis Medicæ
 & Chirurgicæ peritis, ceterisque testibus, humani
 quid accidere potuit, ut forsitan erraverint, quippe qui
 etiam in casu sectionis vix ultra credulitatem deponere
 valent, sed sufficit certitudo moralis quam res hu-
 manæ admittunt, & summus gradus probabilitatis,
 quo iudici fides juridica conciliatur, eadem revera
 dolo fuisse commissam.

S. 25.

Nec iudex cordatus cui modo jure & ratione
 probato fides juridica de homicidio dolo facta, cu-

C

rabit

rabat quævis dubia levia, ad quæ defensores refugere solent, & judicem inde ad applicationem regulæ, quod in dubio in mitiorem partem sit inclinandum commovere annituntur: Dubia enim ut recte in Dissertatione sæpe allegata statuitur, quæ judicem a rigore juris in mitiorem sententiam flectere valent, non affectata & levidensia, sed graviora & solida ratione subnixæ esse debent. Idem nec iudex curabit insulas & lepidas objurgationes cavillatorum qui in casu non dubio innocentia, siue nocentis quidem ratione vulnerationis, sed cum certo constet vulneratum non ex vulnere diem obiisse supremum, sectionem defuncti superflua duxit, & inde eandem plane omisit, aut in sectione membri vulnerati amputati acquievit.

§. 26.

Cum itaque in casu supra allegato causa mortis omnis dubiis ratione quadam suffultis absoluta fuit, indeque ulterior sectio pro plane superflua habita recte omissa est; Ratio decidendi pro absolutione vulnerantis a pœna ordinaria, & pro pœna extraordinaria dictanda, inter alia potius in defectu animi occidendi, quem facultas supra dicta recte attendit, & in supina cura chirurgi

rurgi circa prima ligamenta vulneris, quam in omifsa fectione cadaveris collocari potuit ac debuit, unde vulnus, quod per fe lethale non fuit, per accidens illud lethale factum, quippe quod omnino curari potuiffet, cum fat tempeftive chirurgus fuit requisitus, & adhibitus, fi debita ab initio a chirurgis adhibita fuiffet diligentia, fiquidem vulnus hocce per fe & abfolute non fuiffe lethale, quotidiana nos edocet experientia, dum videmus homines vivos incedere, qui brachio five uno, five ambobus, five pede pedibusque, flebili quodam cafu, fuerunt privati: Imo ipfum funeftum bellum quod hodie adhuc grassatur, & cujus finem quivis bonus exoptat, plurimas triftes produxit reliquias iftiusmodi miferorum membro, membrisve dictis privatorum, quæ partim & neceffitas amputanda fuafit, quos cæterum vivos ac fanos confpicere licuit.

§. 27.

Interea tamen uti fuadendum ftatuit Generofiff. Dominus Præfes in Differtatione sæpius allegata, infpectionem æque ac fectionem legalem in Conftitut. Crimin. Carol. in cafibus dubiis præfcriptam in cafibus

bus etiam non dubiis adhiberi, ut cavillationibus defensorum via præcludatur, sic & in casu illo obviente, ubi sectio aliqua membri amputati vulnerato vivente jam instituta est, ulterior sectio corporis humani post defuncti, quamvis cæteris paribus pro superflua aliquo modo haberi possit, ex eadem quidem ratione haud erit dissuadenda: Quo ipso tamen thesis illa de rejecta absoluta sectionis ejusdemque continuationis necessitate destructa manebit.

§. 28.

Judex nempe pro arbitrio suo, quæ utramque facit paginam, ex consilio medicæ ac chirurgicæ artis peritorum, determinabit, quousque sectio illa sit continuanda, & iteranda, pro dubiis illis circumstantiis quæ in casibus obvientibus forsitan occurrunt.

§. 29.

Quodsi circumstantias illas rite ponderaverit, & non superfluum solum, sed & nocivam imo aliquando ridiculam duxerit ulteriorem inspectionem

nem

nem, ac sectionem corporis humani, judex recta conscientia securus parum curabit artes defensorum in astutias sæpe & calumnias degenerantes, quas & recte ridere potuit, in casu supra memorato, quem sub examen vocavimus, in quo ulterior sectio cadaveris foetentis incommoda pariter ac nociva risum apud prudentiores movere potuisset, & judex inde ex dictis rationibus sat sufficientibus tuto & recte ulteriorem illam otiosam putidam operationem omittere potuit.

§. 30.

Prævidendum quidem est nos in conscribenda hacce Dissertatione actum plane egisse pluribus videri, cum præjudicium illud de absoluta necessitate sectionis corporis humani sine lege & ratione ex perversa consuetudine introducta, in omnibus casibus homicidii indistincte tam altas radices egerit, ut illud vix extirpari potuerit, & mundus qui falsis ac perversis regitur opinionibus, usque adeo imbutus est, ut vix ad saniora per prudentissimas etiam & sanæ rationi ac legibus conformes repræsentationes revertatur, sufficiat tamen, & solatio nobis esse poterit,

nos

nos ex convictione veritates legibus haud contrarias
 proposuisse. Increpent stulti majori errantium nu-
 mero adherentes pertinaciores, modo nonnulli,
 quod tamen speramus, praejudiciis majorum haud
 ita praecipitati, nobis assensum suum haud
 denegaverint.

T A N T U M.

Greifswald, 8155, 1762-69

ULB Halle

3

005 372 011

Q. D. T. O. M. B. V.
RECTORE MAGNIFICENTISSIMO
SERENISSIMO PRINCIPE AC DOMINO
DOMINO

ADOLPHO FRIDERICO IV.

DUCE REGNANTE MEGALOPOLIS
PRINCIPE VANDALIÆ SVERINI ET RACEBURGI COMITE SVERINENSI
TERRARUM ROSTOCHII ET STARGARDIÆ DOMINO ETC.
ORDINIS SERAPHINORUM ET AQVILE ALBÆ EQVITE AURATO

DISSERTATIO JURIDICA INAUGURALIS
DE
SUFFICIENTIA
SECTIONIS VULNERATO
VIVENTE.

QVAM
SUB PRÆSIDIO
VIRI

GENEROSISSIMI ATQVE CONSULTISSIMI
SIEGFRIED CÆSO AB ÆMINGA
JUR. U. D. ET PROF. LONGE CELEBER. CONSIST. REG. ADSESS. GRAVISSIMI
ET P. T. DECANI FAC. JURIDICÆ SPECTATISSIMI
PRO SUMMIS IN UTROQVE JURE HONORIBUS
RITE OBTINENDIS

DIE XX APRILIS ANNI MDCCLXII
PUBLICÆ ERHDITORUM DISQVISITIONI SUBMITTIT
JOANNES FRIDERICUS WUNDERLICH
HAMBURGENSIS.

GRYPHISWALDIAE
LITTERIS A. F. RÜSE, REG. ACAD. TYPOGR.